

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Jncipiens ab Anno Domini CCCC.XL. perueniens vsque ad D.XVIII. inchoatur
ab Imperio Justini senioris: complectitur Annos LXXVIII.

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 510. Symmachi Pap. Annus 12. Anastasii Imp. 20.
Theodorici Reg. 18.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14573

Ecclesiastici. ANASTASI IMP. 20. SYMMACHI CHRISTI
670
THEODOR. REG. 18. PAP. 11. 10.

interiuscile Concilio repertus; quem redditum Ecclesiastice tabule annis singulis quarto leius Iulias in Ecclesia rediitum. Quia autem in eis subscriptis habetur Silvester Cabilonensis Episcopus, magis placet lectio, vt dicat Cabilicenensis: nam Cabilonensis Episcopus ibidem habetur Philagrius. Silvester autem ille sanctus, sic nominatus Cabilonensis Antilles, iam longe ante hac tempora viuile cognoscitur, dum collat eum in bisufo sacra officia. Cabilicum puerum, postea Arelatensem Episcopum, hoc tempore longioris etatis seneum. Vides, quod quantisque dignissimis fæderibus ea hoc tempore Gallicana provincia fuerit illustrata; qualisve ista fuerit corona sanctorum Patrum, quos fides Catholica, morum sanctitas, & concelebratio diuinorum miraculorum editio fecit celo terraque conspicuus.

Quantum autem hi fuerint in reparanda Catholica fide, & abolenda, qua diutiusibi pefus Ariana coaluerit, cum ex alijs, tunc ex huic cœmodi intelliges canone, quo de Ecclesijs hereticorum ista sauxerunt²: Basilicas hereticorum, quantum a exercitatione habemus ex eo, ut pollutionem carnis purgabili non potemus, sanctis vobis applicare desimus: nisi quae per violentiam à nostris absterant, possumus renocere. hec patres, qui ibidem quadrangula canoness statuisse legitur, quos prius lector majori consulari otio velim. Quid vero haud ante presentem annum contigerit eiusmodi Concilium habeti potuisse (malè enim ad Gelasij temporaliter referunt) inde certum colligere argumentum, quod haud id liberum fuit Sigismundo Regi, sub quo celebratum istud ipsum scribitur: nam nonnulli defuncta parte Rego Ariano, ipse Catholicus Catholica fuit Ecclesia, opera (vt dictum est) magni Alcimi Auiti, de quo alia occurrunt plibet agendum erit. Sic igitur nulla fide est ratio, ut contra Arianos eorumq; ecclesias sancta Synodus decernere quicquid potuerit tempore Gelasi Papæ, cum nondum regnaret Sigismundus, sed patre eius Gundebaldus Rex Arianus illi pæcile pronuncie, homo sacerdotibus suis fidei addicetus, ut quæ superius dicta sunt, indicare satis possunt.

I E S V C H R I S T I

Annus 510.

SYMMACHI PAP. ANASTASI IMP. 20.
ANNUS 12. THEODORICI REG. 18.

QVINGENTESIMVM decimum Christi annum Boëci Seuerini cum Eutharico aperit Consulatus. Ex Ennodij Ticinensis Epistola ad Boëcium de eius Consulatu, que incipit: Optime fisi plenus, &c. Vides et huius sui Consulatus ipse Boëcius in eminifere, cum Prædicamentis Aristotelis explicandi manus admouens, huc nis: Ego nos cur effici Consulatis implicant, quod minus in his studiis omnino plenamq; operam consumamus: per interpretationem videtur ad aliquam Republica curam, elauabre rei dædrinæ cinesin frater, nec male de ciubis meis meror, si cur præsta hominum virtute vibuum ceterarum in hanc viam Republicam Imperium transfluerit, ego ad id saltem, quod selenum illi Graecis sapientia artibus mores nostre cimitate inservero. Quare ne hoc quidem ipsius Consulat vacat officio; cum Romani moris semper fuisset, quod vibuum gentium pulcherrimum esset arg. laudabile, id magis ac magis imitatione honestare, hæc ipse qui quidem isti religiosum philosophorum doctrinam calluerit, Aristotelis tamen doctrina sece totum addixit, & hoc præstis, ut quorum viri nomina librorum Latinas noverat, ipse eos omnes, quos reperte posuerit integras, integrè Latinas donauerit: quod idem ipse restatur his verbis: Ego enne Aristotelis opus, quodcumq; in manu reverit, in Romanum syllum vertens, eorum omnium commenta Latinæ oratione prescribam; et si quid ex Logice artis subtilitate, vel ex morali gravitate perire, & ex naturali acuminis veritatis ab aristotele prescriptum

est, id omne ordinatum transferam, atq; id quodam lumine commentationum illusterem, hæc de se Boëcius, qui eadem pretiare conamus, est: nam præter eius in Porphyrij quinque voces & Aristotelis Prædicationa & Perihermeniam que extant perfigunt lubricationes, translusit pariter (ut appareat) Topicam Aristotelis, & in Topicam Ciceronis editis librobus: nemini & in commentariis de enunciatione, libros physicos a se conferitos.

Ceterum ipse Boëcius non solum doctrinam Aristotelis illustrauit, sed etiam omnes in eis locupletauit, cum cudit libros illos quatuor de differentijs Topicis, & duos de viroq; syllogismo, atque de divisione & definitione singulos. Demum illud habet, Boëtio abique controveria primas dandas inter Latinorum ingenia, qui profundum Aristotelicorum sensuq; penetravit, & obclara queque perficua reddiderit, Aristotelemque vix nomine hædenus cognitum suorum Latinorum manibus tradidit, unde posteriores omnes Peipatetici eidem iure bene precentur. Sed unde, dices, vis ranta Latino homini, hoc prædictum seculo, quo ob barbaros ingruentes nullus formæ locus bonis literis siller, armis litteris eq; q; vnde profugantibus? Breueri accepit. Qui nobis fate generis nullus secundus, prognatus nimis sum ex antiqua Mani, Torquati familia, & eo, qui Christianitate plenius Anicis gaudens atatu, adolescentia Athenas, in quibus faciens littera philosophica refutata, petiit, ubi varia philosophie permutigantibus doctu, Aristotelis tandem securum addixit, toto illo decem & octo annorum curriculo, quibus et moratus Athenis, testatur quidem ipse in abro^b, quem edidit de Disciplina scholiarium, prope finem.

Sed quod de his sermo est, illud obiter monendum putavi, hæsi omnia, quæ apud Aristotelem scripta reperiuntur, cuncta Aristotelis esse, vnde eius verba mirare Peipateticos licet, cùm nonnulla ab alijs confertur esse addita, vel misere deputari contigerit. Audi vnde de his ipsi Strabonem, totam historiam egyptiæ descriptam, vi

^a Bost. de
disc. scolof.

^b 117.
QZ A-
RISTOTE
118 LIBRI
SINT PAS-
SI NAV-
IBR. A.
C. STRAB.
GREG. 70.

Strabonem, totam historiam egyptiæ descriptam, vii. & apud Archibulus suam bibliothecam Theophrastus tradidit, cui & scholam reliquit. Primum omnium, qui nobis sunt noti, Aristoteles bibliothecam condidit libris composit, id est, Egypti Reges facere docuit. Theophrastus bibliothecam Nello tradidit. Il libres Scipio translatos posteris suis reliquit in eundem hominibus: qui incurse positis sub clavis retinuerunt. Cixius, Attalorum Regum studium intellexerunt, quibus Scipio parbat, conquirerunt libros ad construendam Pergami bibliothecam, sub terra sua in fossa quadam occultaverunt. Ibi ab humore & vltate visitatos, tandem qui ea et simile erant, Aristoteles Theophrasti libres Appelconi Teo magis pecunia rendiderunt. Tenebatur ita Apollonio amore, quam philosophie studiis more. Itaq; ero tenet particularemque in sua inflationem, in quoq; libros translatis exempla, lacunas non recte implens, editisq; libris vendarum plenes.

Vix enim Peripateticis vni quis, qui post Theophrastum vivere, cum omnibus libris caregeret, paucosq; duxit atq; præcipi exotericis habent, ut nulla de excusis periret, quando eas philosophare possent, sed tantum de propria disputarent. Dilectoribus ab eo tempore, quo libri ipsi sunt editi, faciliter sunt philosophari, & aristotelem imitari, quamquam ob mundum in multitudinem cogernerunt multa probabiliter modo dicere. Multum hic etiam Roma copiavit. Statim enim a morte Apollonius Sylla, cum Abellio ceperit, bibliothecam illam recepit. Que cum huc efficitur, Tyrannus à bibliotheca præficio obtinuit, ut sit coram vna permutetur, homo Aristoteles studiosus: & librorum venditores nonnulli iepicii sibi librarij, neque cum exemplari descripta comparantes quod & alijs accidit libri, qui exscribuntur vendendi causa & Roma & Alexandria. De huiusdem satu, hæc usque Strabo.

Hæc nos verbatim singula hæc redditus voluminus, quod sciamus repertus homines adeo Aristotelis studiosos, ut quæcumq; in eis scriptis reperiuntur, veluti ex diuino quadam oraculo prolati recipiant atque defendant, ut lati sitis illud in illa Pythagoræ discipulorum vespere, Magister dixit: cum tamē licet in eis libris scriptū quid inueniat, hand lati collet, an re vera ipse dixerit,

^a V.
QZ A-
RISTOTE
118 LIBRI
SINT PAS-
SI NAV-
IBR. A.
C. STRAB.
GREG. 70.

vel Apellico apposuerit, qui multiplices lacunas impletuit, vel alij addiderint, qui mendosissimos ab eodem Apellico (verit Strabo) editos codices emendauunt, quos ille corruerat, vel aliter postea librorum incuria depraueauerat. Adeo ut verius atque consultius sit dicere, cum Aristotelis scripta citantur, id quod scribitur, opus Aristotelis repetiri, quam Aristotelis esse, & Peripateticorum potius eam esse sententiam, quam germanam putamque ipsius Aristotelis assertiōem: Id eam afflere, non loquimur quae exscribentur librorum in curia irreperunt menda fraudent, cum id omnium ferme librorū communē sit, sed dicere cogit immēsi & multiplex illa visitas lacunarum, quas Apellico (verit Strabo) non recte replevit, & edidit in primis eosdem libros mendosū plenos. Si enim in philosophicis facultatibus maximū sit ponderis quaē minima linea, vel pūctus: quid discordum de elementis ipsis, dictionibus, verbis, & tententiarum periodis, & fortasse capitibus, quæ edax tempus varijs calibus sēpē corrōt? At in his haecenū nos de cīnūs fatis suā aut̄ oritate Aristotelicus Consul: qui in fine libro quarti commentariorum in Aristotelle Predicantem, cum se ea scriberet sub Anastasiō Imperatore teletur, plane declarat non ad primum vel ad tertium Cōsularum eā, quæ diximus, referenda esse, sed ad præsentem secundū Consulatum, quem solū sub Anastasiō Imperatore gesitū reperitur. Iam vero quæ sub hoc eius Consulatiq̄es gestæ reperiuntur, in medium afferamus.

VI.
C O N-
S T A N-
T I C O P . G I-
V I U L A
P O R A T
D I S C O K-
B I A .

Quā vidimus Constantinopolitanam civitatem anno superiori diro incendio conflagratisse, hoc anno ciuilis discordia graviori exarsisse incendio, in suo Chronico Maccellinus affirmat. Emorā enim semel ē cardine fidei Catholicae, cuncte simul labefacti necesse fuit: sicuti cum fundamenta concutuntur, vniuersam nutare molem oportet. Fœda quidem & lurida virbis illius facies erat, in diversa ipsa ciuitate dīcīlla, fauente populo Macedonio Episcopo, Anastasio autē Imperatore cum militibus eidē resistentē, atque varie cladibus affligente. Et quomodo tāndem quod diutius fuerat meditatus, sequit̄ lano perfecit, vt Macedonium exturbaret, & subrogaret Timotheum hereticum, suo loco dicemus. Sed quid inter alia aggresius hoc anno sceleratissimus Anastasius? Qui in diū Orthodoxyum Ecclesiastīcā omnem abstulerat ihumunitatem, quiq̄ leges libertatis sanxerat pro hereticis (vt superius auctore Theodoro Lectore diximus) Hoc anno eccl̄a cedit sanitatem, quā nihil in Orthodoxis quoquis titulo tractare voluit bonorum Ecclesiasticorum.

Etiam quāvis tituli mētiatur in hereticos eiusmodi editam sanctionem: tamen (vt superius adnotatum est) cum fuerit ipsi hereticus, haud dubium ab eo Catholici esse nominatos hereticos, qui eis impetrati animis communiceant bonis namq̄ tuisse tamquam hereticos spoliatis Orthodoxos ab ipso Imperatore in quois n̄c quo quis titulo et redire permittat, sp̄ Lex ostēdit: vt plane intelligi posuit, quales esse foliantur qui in bona Ecclesiastica Orthodoxorum manus inieciunt. Trebonianus autem nihil penit habet, constituto lohereticorum Imperatoris cū piorum legibus simili intexerat: quod eadem licet ab hereticis latet contra Catholicos, in iōloq̄an. ērē hereticos (vt sonant verba) conuersa sint: cū tamen liqueat, quos Orthodoxos nominat Anastasius, eos tuisc̄, qui contra Chalcedonense Concilium pugnarent, Zenonis sufficiētē Enoticum.

Quas autem turbas in Orthodoxos impius Anastasius excitari, vix perpanca, eademque breniori lumenā perstrīcta vel ex Maccellino, vel ex Theodoro narrantur: quæ rēs fuerat prolixā fatis historie commendanda: quod præstūlile Basiliū Cilicē, Photius in Bibliotheca testantur, dum ait ipsum historiam conscripsisse ab obīu Simplicij Papæ vñque ad exitum vite Anastasiij Imperatoris. excidit ipsa quidem, vel fortasse inter Græcorum vetera monumenta obliuione sepulta latet: Vnde maiornobis labor in cumbat diuersis locis quæ sita fragmēta compingere: Atque in primis, quod Anastasius Imperator, ne quis ex suis patiētis sue causam detolerād̄ in sede Con-

stantinopolitana Macedonium, ignauis veltimoni adsereret, calumniosē testatur est, sed facere, quod ipse Macedonius Zenonis Enoticō subscrispsit. Id vero cum ad aures ipsius Macedonij peruenisset, cōfessum collectā Ecclesiā, ambonem cōscendens, pro concione le planē Orthodoxum esse coram omnibus demonstravit, edita sincera professione fidei ex p̄scipto Chalcedonensis Concilij damans omnes, quæ eiaduertarētur, hereticis opiniones. Quæ quidem res sicut maiorem Macedonio cōfiliante populi gratiam: ita in eumdem perfidi Imperatoriōdiū magis concitauit, utiam de eo cōfide mouendo animo penitus stabilit̄.

Adegit ad alias calumnias in Macedonium Anastasius Imperator, utrūcunq̄ consitādos in eum omnium animos, iactaret ab eo falsatam esse diuinam Scripturam. Testatur id quidem Liberatus Diaconus, cuius verborum textus sic, vt vides, s̄ habet; absq; Græcorum elementorum delineatione, ab antiquario omisillorum, cūm sit: floc tempore Macedoniu[m] Chalcedoniu[m] Episcopu[m] ab Imperatore Anastasiu[m] dicitur expulsiu[m], tamq[ue] Evangelia falsare, & maxime illud Apostoli dictum: Quia apparet in carne, sufficiat in spiritu. Hunc enim mutasse, rbi habet, qui... hoc est... monosyllabum Græcum, littera mutata in... vertisse, & scisse.... id est, Vt esset Deus, apparet per carnem. Tamq[ue] Nestorianus ergo calpus expulxit per Severum monachum. In posteriori editione Suoj lacuna hoc modo implentur, rbi habet: hoc est, qui monosyllabum Græcum, littera mutata in... vertisse, & scisse... id est, Vt esset Deus, apparet per carnem. At ipse Græci habent: Εἰσέσθε μόνοι μετὰ τὸν πατέρα τὸν θεόν τοῦ οὐρανού τὸν θεόν, οὐαγόντες τὸν πατέρα τοῦ οὐρανού, ἀφορούσι τὸν πατέρα τοῦ οὐρανού, &c. id est: Et manifeste magnum est pietatis sacramentum. Deus manifestatus est in carne, inseparabiliter in spiritu, &c. Sic igitur in eo facta mutatio reperiatur, vt quod habet germana lectione, Apparuit in carne, mutata discretur, Apparuit per carnem, ex qua mutatione posset fides Catholica in discrimen addici. Ita in sufficiōne Nestoriane heretici, arte perfidi Imperatoris eiusmodi conflantis calumniam, Macedonius adducit: sed erant hi pretextus, vulgi ore iactati, non tamē in Synodo villa cogniti vel examinati: vi enim, non sententiā Episcoporum Macedonii sūl passus est throni auctoritatem, vt infectius sequenti anno dicemus.

Porrō Anastasius Bibliothecarius in Chronicō sub eodem anno res paulo latius prosecutus ait: Conſtantinopolitanus Episcopus anathematis ait: ad dannantes Synodum Chalcedonensem. & paulo pōst: Interā monachi quidam heretici ducenti venientes Conſtantinopolitana Synodum Seuero imperio contra Macedoniu[m] atq[ue] Chalcedonense Concilium decernebant. Hoc anastasius honorifice suscepit veritatis inimicos, qui conturbaverunt Orientem, & Conſtantinopolitane operantes. Ioannes vero Alexanderinus Episcopus duo milia librarum dare profficerat Imperatori, si edictū proprieſtate damnare Concilium Chalcedonense. Imperator autem Macedoniu[m] regabat Apocrisarij communicare lānnū, Ioannemq[ue] recipere, Synodum neg, recipiētētē neg, damnantem. Macedonius autem reficit, dicens non illis communicatur, nisi confiterentur matrem & magistrum Synodum Chalcedonensem, hæc de his Anastasius Bibliothecarius, qui et ita addit:

Porrō monachi Orthodoxi, qui erant in Palestina, martyri amuli, yende Conſtantinopolitā actū contra Seuerum, & eos, qui cum eo erant, hereticos. Dorotheus autem monachus Alexandrinus militorum verūsum librum edidit pro Chalcedonensi Synodo, quem de dīt Magne rōzor frātris Anastasiū, cūm esset Orthodoxus: ipso vero Anastasiō oblitus librum, sperans per hunc eum fore mantandum: quem cūm legisset, & præter vnonū sumū esse reperisset, Dorotheum apud Oasim exilio defuisse, & librum pro nihilo duci, s̄d quod superius est inscriptus Tragedia, quemadmodū à Magno Basilio suis editum ait: contra Indianum. Macedonius vero, quod accepisset Flavianum non recte sentire de Concilio Chalcedonensi, cūm cum alijs, qui aliquid nutritent contra idem Concilium, anathemazant. At res Flanianī ex aliter habuisse, suo loco dicendum.

* * *

VII.
ANASTA-
SIS: SV-
ROMINE
CLARETI-
COPYM
CATHO-
LICOS: A-
RCET
ECCLE-
SIA.VIII.
B. Niseph
B. 16. c. 26.